

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 962/2016
19.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ... из ..., као правног следбеника ... „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник Александар Дојчиновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 23/16 од 18.02.2016. године, у седници одржаној 19.10.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 23/16 од 18.02.2016.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 97/13 од 18.11.2015. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му, на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде части и угледа, исплати 1.000.000,00 динара, са законском затезном каматом од 18.11.2015. године до исплате. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 97.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 23/16 од 18.02.2016. године, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 97/13 од 18.11.2015. године, а жалба тужиоца је одбијена као неоснована.

Против наведене другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, на насловној страни дневног листа „ВВ“ од 11.05.2010. године, објављен је наслов „...“. Истовремено је, на другој и трећој страни истог издања, објављен текст са насловом „...“ и поднасловом „...“. Садржина овог текста је следећа: „То што АА путује за ..., за сваку је похвалу, али оно што наш представник ради припремајући се за ... подсећа на сценарио за јефтине холивудске лимунаде. Знате оно – анонимни лик добија пет минута славе, али се до краја филма толико погуби јурећи за признањима, хвалоспевима, моћи, да, уз одјавну шпицу, као по правилу иде објашњење где јунак приче заврши након што је упропастио своју каријеру... Е па, наш АА изгледа је превише гледао америчке блокбастере, па се малкице узвездио, да не кажемо истриповео... те је од ... ни мање ни више захтевао да у ... са њим путује ближа и даља фамилија, свита шминкера, фризера, пријатеља и то потпуно бесплатно... Када је добио одговор да тако нешто не долази у обзир, толико је био љут да је у бесу рекао како му се онда ни не путује, па су челници ..., згрожени таквим понашањем, контактирали ГГ и замолили да АА објасни правила игре и понашања... Да је једна рођака певача била толико бесна због чињенице да ће морати да разбије своју касицу прасицу, па је на сав глас сиктала говорећи да је АА звезда захваљујући њој... Да ли му је у албуму понестало сличица, па је због тога мало нервозан, или је стварно у трипу да до његове појаве Евровизија није ни постојала“. Аутор овог текста је новинар дневног листа „ВВ“ ДД, која је текст написала након разговора који је обавила са тужиоцем у шминкерници Телевизије „...“, непосредно пре снимања једне емисије.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због душевних болова услед повреде части и угледа. Неосновани су наводи ревизије о томе да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о јавном информисању („Службени гласник РС“ бр. 43/2003 ... 89/2010), који се у овом случају примењује, прописано је да су новинар и одговорни уредник јавног гласила дужни да пре објављивања информације која садржи податке о одређеном догађају, појави и личности, са пажњом примереном околностима, провере њено порекло, истинитост и потпуност. У другом ставу истог члана, прописано је да су новинар и одговорни уредник јавног гласила дужни да туђе информације, идеје и мишљења пренесу и објаве веродостојно и потпуно, а уколико је информација пренета из другог јавног гласила, уз навођење гласила из ког је информација пренета.

Одредбом члана 43. став 1. наведеног закона, прописано је да се, поред осталог, информација из приватног живота, не може објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче, ако се при објављивању може закључити које је то лице.

Одредбама члана 45. наведеног закона, прописани су изузеци од члана 43. овог закона, па се информација из приватног живота може објавити без пристанка

лица на које се односи ако је лице својим понашањем дало повода за објављивање информације (тачка 3), као и ако се лице није противило прибављању информације, иако је знало да се то чини ради објављивања (тачка 6).

Одредбом члана 79. истог закона, прописано је да свако лице на које се односи нетачна, непотпуна или друга информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, као и лице коме није објављена исправка, одговор или друга информација чије објављивање има право да тражи од јавног гласила у складу са овим законом, а које због њеног објављивања, односно необјављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других правних средстава која том лицу стоје на располагању.

Сасвим је извесно да је тужилац информације из текста дао знајући да ће бити објављене у смислу цитираног члана 45. став 1. тачка 6. Закона о јавном информисању.

Правилан је закључак нижестепених судова да текст спорног чланка не представља повреду части и угледа тужиоца таквог интензитета која би оправдавала досуђивање новчане накнаде нематеријалне штете. Тужилац, као јавна личност, мора да толерише пажњу медија до одређеног степена, дакле знатно више него просечна особа, па и у ситуацијама када та пажња није сасвим добронамерна. Због свега тога тужиочев евентуално претрпљени осећај непријатности не може оправдати досуђивање накнаде из члана 200. Закона о облигационим односима.

Суд је ценио наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које овај суд у свему прихвата. Истовремено се наводима о погрешној примени материјалног права указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољено, у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић